

Kieruję na stronę internetową

2023-06-09

Data Podpis

Krosno, dnia 30 maja 2023 r.

SKO.415.22.613.2023

DECYZJA

Działając na podstawie art. 17 ust. 1, art. 156 § 1 pkt 2, art. 157 § 1 i 2, art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), a także art. 1 ust. 2 pkt 1, 2 i 9 w związku z art. 56 oraz art. 61 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 977) - Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krośnie w składzie orzekającym :

1. Przewodniczący składu - Zygmunt Małyso (sprawozdawca)
2. Członek składu - Piotr Kapral
3. Członek składu - Piotr Bogacz

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 maja 2023 r. sprawy z wniosku P4 Sp. z o.o. w Warszawie, reprezentowanej przez pełnomocnika Marcina Rachwała, o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Gminy Jedlicze z dnia 7 grudnia 2022 r., znak: GPN.6733.21.2022.MP, odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego;

p o s t a n a w i a :

**stwierdzić nieważność decyzji Burmistrza Gminy Jedlicze
z dnia 7 grudnia 2022 r., znak: GPN.6733.21.2022.MP,
odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.**

U z a s a d n i e n i e

Dnia 7 grudnia 2022 r. Burmistrz Gminy Jedlicze, działając na wniosek złożony dnia 14 czerwca 2022 r. przez P4 Sp. z o.o. w Warszawie, wydał decyzję znak: GPN.6733.21.2022.MP, odmawiającą ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego pod nazwą: „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej KRO7135A wraz z wewnętrzną linią zasilającą i kanalizacją kablową na działce nr 1645, położonej w miejscowości Jedlicze”. Organ stanął na stanowisku, że na przeszkodzie ustalenia lokalizacji wnioskowanej inwestycji stoją: 1) brak dostępu do drogi publicznej (potwierdzonego odpowiednimi aktami prawnymi lub decyzjami administracyjnymi), 2) art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stwierdzający, że organy prowadzące postępowanie w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego są zobowiązane do uwzględnienia m.in. wymagań dotyczących ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury oraz przepisy ustawy o samorządzie gminnym upoważniające organy orzekające w sprawie do decydowania w kwestiach ładu przestrzennego. Dodatkowo stwierdzono, że planowane zamierzenie inwestycyjne narusza również interes osób trzecich, a budowa masztu może obniżyć wartość nieruchomości sąsiednich, a ponadto nie przeprowadzono badań, które miałyby określić wpływ oddziaływania stacji na zdrowie i życie ludności mieszkającej w sąsiedztwie inwestycji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła P4 Sp. z o.o. w Warszawie, jednak Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krośnie postanowieniem z dnia 2 lutego 2023 r.,

znak: SKO.415.2.121.2023, stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia wyżej wymienionego odwołania.

Pismem z dnia 25 stycznia 2023 r. P4 Sp. z o.o. w Warszawie, działając przez pełnomocnika Marcina Rachwała, wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Gminy Jedlicze z dnia 7 grudnia 2022 r., znak: GPN.6733.21.2022.MP, odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, zarzucając rażące naruszenie następujących przepisów prawa:

1. art. 2 i 7 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 roku Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1997 r. Nr. 78, poz. 483, ze zm.) w związku z art. 6 k.p.a. poprzez niedziałanie przez Burmistrza Gminy Jedlicze w niniejszym postępowaniu w granicach i na podstawie przepisów prawa, to jest wydanie decyzji odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego w oparciu o kryteria niewynikające z przepisów prawa (kryteria pozanormatywne), takie jak: protesty mieszkańców, rzekomy negatywny wpływ na obniżenie wartości sąsiednich nieruchomości i na zdrowie ludzi, które to mogą stanowić podstawy prawnej wydania decyzji odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, gdyż zamierzenie inwestycyjne Spółki jest zgodne z przepisami odrębnymi, a także niedziałanie przez Burmistrza Gminy Jedlicze w niniejszym postępowaniu w granicach i na podstawie przepisów prawa, nie stanie na straży zasady praworządności oraz prowadzenie niniejszego postępowania w taki sposób, iż nie budzi to zaufania do organów władzy publicznej;
2. art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a. poprzez brak prawidłowego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy i rozpatrzenia zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności brak jakiegokolwiek wyjaśnienia, dlaczego zdaniem organu I instancji powinien on badać czy planowana inwestycja celu publicznego Skarżącej posiada dostęp do drogi publicznej, w tym na podstawie jakich przepisów w celu uzyskania decyzji ustalającej lokalizację inwestycji celu publicznego Spółka ma wykazać warunki dostępu do drogi publicznej, a także czy przedmiotowa inwestycja negatywnie wpłynie na działki sąsiednie i w jakim przepisie odrębnym mają one umocowanie, w tym dlaczego organ I instancji uznał, że „planowane zamierzenie inwestycyjne narusza interesy osób trzecich. Budowa masztu obniżyć może wartość nieruchomości sąsiednich, co więcej nie przeprowadzono badań, które miałyby określić wpływ oddziaływania stacji na zdrowie i życie ludności mieszkającej w sąsiedztwie inwestycji”, a w konsekwencji oparcie decyzji odmownej o argumenty pozaprawne i pozamerytoryczne;
3. art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a., art. 80 k.p.a. w zw. z art. 56 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 503, ze zm.), zwaną dalej „u.p.z.p.”, poprzez niezbadanie przez organ I instancji przesłanek prawnie relewantnych wskazanych w art. 56 u.p.z.p., to jest zgodności zamierzenia inwestycyjnego Spółki z przepisami odrębnymi i w konsekwencji wydanie decyzji odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego w sposób niezgodny z przepisami prawa;
4. art. 11 k.p.a. w związku z art. 107 § 1 i 3 k.p.a. poprzez:
 - a. brak wskazania w uzasadnieniu decyzji faktów, które organ I instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,
 - b. brak wyjaśnienia w treści uzasadnienia przesłanek, jakimi kierował się przy wydawaniu Decyzji, w szczególności dlaczego organ I instancji uznał że:

- „usytuowanie planowanej wieży wśród terenów gdzie dominuje funkcja rolnicza, a w przyszłości planowane są tereny mieszkaniowe, powoduje dysonans przestrzenny i nie jest zgodne z funkcją otoczenia”;
 - dostęp planowanej inwestycji celu publicznego Skarżącej do drogi publicznej musi być poparty odpowiednimi aktami prawnymi lub decyzjami administracyjnymi;
 - lokalizacja stacji bazowej na działce nr 1645 w miejscowości Jedlicze pogorszy jakość życia mieszkańców nieruchomości sąsiednich, na czym to pogorszenie miałoby polegać, na jakiej podstawie uznał, że lokalizacja na tej działce obniży wartość działek sąsiednich, dlaczego uznał, że Wnioskodawca miał obowiązek udokumentować, że jest to jedyna możliwa lokalizacja;
- c. brak wyjaśnienia podstawy prawnej wydanej decyzji;
- d. brak wyjaśnienia zasadności zastosowania przytoczonych przepisów w niniejszej sprawie;
5. art. 8 § 1 k.p.a. poprzez wydanie przez organ I instancji decyzji odmawiającej ustalenia inwestycji celu publicznego dla inwestycji Spółki, pomimo iż przesłanki wydania takiej decyzji wyrażone w art. 56 u.p.z.p. nie zostały spełnione, a więc w oderwaniu od przepisów prawa, co skutkuje naruszeniem zasady budzenia zaufania obywateli do organów państwa;
 6. art. 107 § 1 k.p.a. i 3 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 2, art. 2 pkt 5), art. 4 ust. 2 pkt 1), art. 50 ust. 1 pkt 2), art. 51 pkt 2), art. 52 ust. 1 ust. 2, art. 53 ust. 3, art. 54 u.p.z.p. oraz art. 104 k.p.a., poprzez ich błędne zastosowanie i wskazanie jako podstawy prawnej decyzji o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego;
 7. art. 56 u.p.z.p. poprzez niezastosowanie i wydanie przez organ I instancji decyzji, odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, pomimo iż inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi;
 8. art. 52 ust. 3 u.p.z.p. poprzez żądanie od Spółki spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków;
 9. art. 1 ust. 2, art. 2 pkt 5), art. 4 ust. 2 pkt 1), art. 50 ust. 1 pkt 2), art. 51 pkt 2), art. 52 ust. 1 ust. 2, art. 53 ust. 3, art. 54 u.p.z.p. oraz art. 104 k.p.a., poprzez ich błędną wykładnię i wadliwe zastosowanie jako przepisów odrębnych, uzasadniających odmowę ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, podczas gdy przepisy te nic są przepisami odrębnymi w rozumieniu art. 56 u.p.z.p., jak również z uwagi na to, że planowana inwestycja nie narusza tych przepisów;
 10. art. 1 ust. 2 pkt 10) u.p.z.p. poprzez niezastosowanie i nieuwzględnienie przy wydawaniu decyzji potrzeb w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej;
 11. art. 1 ust. 2 pkt 2) u.p.z.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu przez organ I instancji, że planowana inwestycja godzi w walory architektoniczno-krajobrazowe, podczas gdy z samej technicznej istoty stacji bazowej telefonii komórkowej wynika konieczność wykonania jej na odpowiednio wysokim maszcie, który musi znacząco przewyższać istniejącą zabudowę;
 12. art. 53 ust. 3 u.p.z.p. poprzez brak dokonania całościowej analizy, o której mowa w tym przepisie;
 13. art. 2 pkt 4) u.p.z.p. poprzez błędną wykładnię i wadliwe zastosowanie, a to poprzez uogólnienie, iż działania i dążenia mieszkańców, protestujących przeciwko usytuowaniu stacji bazowej telefonii komórkowej w miejscowości Jedlicze, reprezentują interes publiczny w rozumieniu tego przepisu, podczas gdy na interes publiczny winien

uwzględniać zobiektywizowane potrzeby ogółu społeczeństwa lub lokalnych społeczności, a więc i mieszkańców, którzy korzystają lub będą korzystać z sieci telefonii komórkowej Play;

14. art. 2 pkt 14) u.p.z.p. poprzez błędną wykładnię pojęcia dostępu do drogi publicznej wskazując, że „inwestor winien przedłożyć dowód posiadania służebności gruntowej w granicach wskazanego szlaku drożnego (tj. na działce nr ewid. 1605), uzyskany na podstawie umowy bądź oświadczenia właściciela nieruchomości służebnej w formie aktu notarialnego, orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej”.

Rozpatrując przedmiotową sprawę skład orzekający zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), dalej jako „k.p.a.” – organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji w przypadkach wskazanych w pkt 1-7 tego przepisu. Oceny decyzji dokonuje się na podstawie przepisów prawa obowiązujących w dacie wydania decyzji. Ustalenie, że zaistniała chociażby jedna z przesłanek wyliczonych w art. 156 § 1 k.p.a. uzasadnia stwierdzenie nieważności decyzji. W szczególności organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.). Na podstawie zaś art. 157 § 2 k.p.a. postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

Stosownie do art. 56 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 977), dalej jako „ustawa”, nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Dodatkowo zgodnie z art. 53 ust. 7 ustawy nie stwierdza się nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło 12 miesięcy. Art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Decyzją z dnia 7 grudnia 2022 r. Burmistrz Gminy Jedlicze odmówił ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego pod nazwą: „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej KRO7135A wraz z wewnętrzną linią zasilającą i kanalizacją kablową na działce nr 1645, położonej w miejscowości Jedlicze”. Jak wskazano wyżej organ stanął na stanowisku, że na przeszkodzie ustalenia lokalizacji wnioskowanej inwestycji stoją: 1) brak dostępu do drogi publicznej (potwierdzonego odpowiednimi aktami prawnymi lub decyzjami administracyjnymi), 2) art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stwierdzający, że organy prowadzące postępowanie w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego są zobowiązane do uwzględnienia m.in. wymagań dotyczących ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury oraz przepisy ustawy o samorządzie gminnym upoważniające organy orzekające w sprawie do decydowania w kwestiach ładu przestrzennego.

Przepis art. 1 ust. 2 ustawy stanowi, że w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza:

- 1) wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury;
- 2) walory architektoniczne i krajobrazowe;
- 3) wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych;

- 4) wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej;
- 5) wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób ze szczególnymi potrzebami, o których mowa w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz.U. z 2022 r. poz. 2240);
- 6) walory ekonomiczne przestrzeni;
- 7) prawo własności;
- 8) potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 9) potrzeby interesu publicznego;
- 10) potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych;
- 11) zapewnienie udziału społeczeństwa w pracach nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego oraz planem zagospodarowania przestrzennego województwa, w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej;
- 12) zachowanie jawności i przejrzystości procedur planistycznych;
- 13) potrzebę zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody, do celów zaopatrzenia ludności.

W uzasadnieniu wydanej decyzji organ I instancji podkreślił, że planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z art. 1 ust. 2 pkt 1, 2 i 9 ustawy, który stanowi, że w planowaniu przestrzennym uwzględnia się wymagania ładu przestrzennego, urbanistyki i architektury (pkt 1), walory architektoniczne i krajobrazowe (pkt 2) oraz potrzeby interesu publicznego (pkt 9). Organ I instancji wydał więc decyzję odmowną i wbrew wyraźnemu zakazowi ustawowemu oparł się na ogólnych przesłankach kształtowania ładu przestrzennego, czyniąc wydane przez siebie rozstrzygnięcie decyzją uznaniową. Tymczasem w orzecznictwie jest ugruntowane stanowisko, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest decyzją uznaniową, lecz jej ustalenia są zależne od regulacji prawnych dotyczących projektowanego zamierzenia inwestycyjnego i obszaru, na którym takie zamierzenie ma być zlokalizowane. Właściwy organ jest więc zobowiązany wydać decyzję zgodną z wnioskiem inwestora, jeśli wnioskowane zamierzenie inwestycyjne czyni zadość wszystkim wymogom, wynikającym z przepisów prawa powszechnie obowiązującego. Decyzja ta stanowi zatem prawnie określoną formę oceny dopuszczalności lokalizacji inwestycji w danym miejscu, w świetle powszechnie obowiązującego prawa (*wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 listopada 2019 r. II OSK 3398/1, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 czerwca 2021 r. II SA/Go 59/21 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 11 maja 2021 r. II SA/Rz 35/210*). Odmowa ustalenia lokalizacji inwestycji musi się opierać na wyraźnej sprzeczności zamierzenia inwestycyjnego z przepisem nakładającym *expressis verbis* konkretne ograniczenia. Aby norma ogólna mogła oddziaływać na rozstrzygnięcie musi być skonkretyzowana przez taki przepis, tym samym niedopuszczalne jest wydanie decyzji odmownej wyłącznie na podstawie oceny projektowanej inwestycji z normami ogólnymi, w tym chroniącymi ład przestrzenny (*wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 24 marca 2021 r. II SA/Gd 774/20*). Na żadną tego rodzaju przesłankę nie powołał się organ I instancji wydając decyzję z dnia 7 grudnia 2022 r. odmawiającą ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Za tego rodzaju przepisy nie może być w szczególności uznana ustawa o samorządzie gminnym, upoważniająca do decydowania w kwestiach ładu przestrzennego.

W dalszej kolejności wskazać należy na ukształtowany w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym o rażącym naruszeniu prawa decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze skutki, które wywołuje decyzja. Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszająca prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności – skutki gospodarcze lub społeczne naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządny państwa (*wyrok NSA z dnia 9 lutego 2005r., sygn. akt OSK 1134/04 LEX nr 165717*).

W ocenie Kolegium wszystkie wyżej wymienione przesłanki nieważności zostały w rozpatrywanej sprawie spełnione. Organ I instancji wydał odmowną decyzję lokalizacyjną wbrew wyraźnemu brzmieniu art. 56 ustawy, a oczywistość naruszenia tego przepisu jest niewątpliwa, ponieważ wynika z niego jednoznacznie, że nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi, a przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Dodatkowo zauważyć należy, że organ I instancji powołał się również na brak spełnienia w rozpatrywanej przez niego sprawie warunku dostępu do drogi publicznej projektowanej inwestycji wskazując, że inwestor winien przedłożyć dowód posiadania służebności gruntowej w granicach wskazanego szlaku drożnego, uzyskany na podstawie umowy bądź właściciela nieruchomości służebnej w formie aktu notarialnego, orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej. Tymczasem konieczność spełnienia warunku dostępu terenu inwestycji do drogi publicznej wynika z art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy, który to przepis nie ma zastosowania w odniesieniu do decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, a wyłącznie do decyzji o warunkach zabudowy. Za uzasadnioną przyczynę odmowy wydania decyzji lokalizacyjnej nie może być uznane naruszenie interesów osób trzecich polegające na możliwym obniżeniu wartości nieruchomości sąsiednich, a także argument, że nie przeprowadzono badań, które miałyby określić wpływ oddziaływania stacji na zdrowie i życie ludzi. Żaden przepis prawa nie nakłada na organ ustalający lokalizację inwestycji celu publicznego obowiązku badania w jaki sposób inwestycja wpłynie na wartość nieruchomości, na których ma być realizowana lub sąsiadujących. A zatem okoliczność ta nie może stanowić negatywnej przesłanki do wydania decyzji w sprawie lokalizacji inwestycji celu publicznego (*wyrok WSA w Szczecinie z dnia 28 czerwca 2018 r. sygn. akt II SA/Sz 416/18, LEX nr 2523694*). Podobnie jest w odniesieniu do ewentualnych badań dotyczących oddziaływania stacji na zdrowie ludzi, które na etapie decyzji lokalizacyjnej nie są wymagane przepisami prawa. Również sprzeciw mieszkańców nie stanowi przesłanki negatywnej wydania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego (*wyrok NSA z dnia 19 marca 2015 r. sygn. akt II OSK 1993/13, LEX nr 1775495*).

W ocenie Kolegium decyzja Burmistrza Gminy Jedlicze z dnia 7 grudnia 2022 r. powoduje negatywne skutki, jakim jest przykładowo pozostawanie w obrocie prawnym decyzji, która w sposób rażący i jednoznaczny narusza bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa, co jest nie do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności (*wyrok WSA w Olsztynie z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt II SA/Ol 822/16, LEX nr 2156495*). Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że wyżej wymieniona decyzja odmowna dotyczy

lokalizacji inwestycji celu publicznego, a więc inwestycji uznanej przez ustawodawcę za szczególnie istotną z punktu widzenia interesu społecznego i przez to mającą uproszczoną procedurę lokalizacyjną. Przejawia się to m.in. w tym, że do tego rodzaju inwestycji nie stosuje się przykładowo zasady dobrego sąsiedztwa, która uzależnia wydanie decyzji pozytywnej dla inwestora od zachowania kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Skoro więc ustawodawca wyłącza stosowanie określonych przepisów do ściśle wymienionych inwestycji, to nie można odmawiać lokalizacji tych inwestycji w oparciu o wyraźnie wyłączone przez ustawodawcę przepisy prawa.

Dodatkowo wskazać należy również na okoliczności podniesione przez Spółkę wnioskującą o stwierdzenie nieważności decyzji, która argumentowała, iż na skutek wydanej przez Burmistrza Gminy Jedlicze decyzji odmownej osoby przebywające w miejscowości Jedlicze zostaną pozbawione dostępu do internetu i sieci telekomunikacyjnej, co ma daleko idące skutki ekonomiczne i gospodarcze. W szczególności wskazano, iż w miejscowości tej znajdują się Szkoła Podstawowa, Ochotnicza Straż Pożarna, a sama miejscowość liczy około 5800 mieszkańców. Brak zasięgu sieci telefonii komórkowej może spowodować dla mieszkańców tej miejscowości niemożność uzyskania połączeń z Pogotowiem Ratunkowym, Policją, Strażą Pożarną bądź pod wspólnym ogólnopolskim numerem 112. Skutkiem powyższego może być bezpośrednie zagrożenie ludzkiego życia wobec niemożności niezwłocznego zgłoszenia właściwym służbom wypadku, uszkodzenia ciała, ciężkiej choroby, pożaru czy też poważnej awarii, co może spowodować trudne albo nawet i niemożliwe do odwrócenia następstwa. Powyższe okoliczności podniesione przez Spółkę w ocenie Kolegium dodatkowo przemawiają za uznaniem, iż decyzja Burmistrza Gminy Jedlicze z dnia 7 grudnia 2022 r. została wydana z rażącym naruszeniem prawa, co uzasadnia stwierdzenie jej nieważności.

W rezultacie należy uznać, że decyzja Burmistrza Gminy Jedlicze z dnia 7 grudnia 2022 r., znak: GPN.6733.21.2022.MP, odmawiająca ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej, dotknięta jest istotną wadą, stanowiącą przesłankę do stwierdzenia jej nieważności, o której stanowi art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. – wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Mając powyższe na względzie, działając w oparciu o powołane przepisy orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Od decyzji nie służy odwołanie. Strona niezadowolona z decyzji może jednak zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krośnie z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji stronie. Skargę wnosi się za pośrednictwem tut. Kolegium.

W trakcie biegu terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona może zrzec się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Zgodnie z art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 259, z późn. zm.), dalej „p.p.s.a.”, skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności,
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy,
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego,

Wpis stały od skargi wynosi 200 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.).

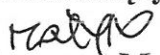
Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.).

W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

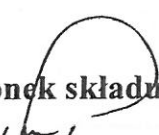
Otrzymują:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
8. Starostwo Powiatowe w Krośnie, ul. Bieszczadzka 1, 38-400 Krosno
9. Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa, ul. Karolkowa 30, 01-207 Warszawa
10. PGW Wody Polskie RZGW w Rzeszowie, ul. Hanasiewicza 17B, 35-103 Rzeszów
11. Orlen Południe, ul. Fabryczna 22, 32-540 Trzebinia
12. Polimex Mostostal S.A., Al. Jana Pawła II 12, 00-124 Warszawa
13. Burmistrz Gminy Jedlicze (Gmina Jedlicze)
14. aa

Przewodniczący składu:

Zygmunt Małysko

Członek składu:

Piotr Kapral

Członek składu:

Piotr Bogacz

